

къмъ ученицитѣ бѣха бащински. Контрастъ на неговия характеръ прѣдставляваха вѣкои отъ другитѣ учители. Добри Чинтуловъ бѣше кжсогледъ, носѣше негативни (конкавни) очила. Веднажъ неговиятъ синъ Петъръ носѣше очилата му за поправка и ме покани да погледна прѣзъ тѣхъ, за да видя колко дребнички се виждатъ прѣдметитѣ. Тогава, въ дѣтинството си, не разбирахъ разликата и цѣлѣта на очилата, ала по послѣ узнахъ въ какво се състои тя и кой отъ какви очила има нужда. Петъръ добавяше, че очитѣ отслабватъ отъ много работене надъ книгата, а баща му — казваше той — постоянно четялъ и пишелъ у дома си.

Прѣписвайки и пѣйки Чинтуловитѣ възстанически пѣсни, ний всички млади ученици считахме учителя си за най-безстрашенъ юнакъ, който подъ носа на страшнитѣ турци имаше голяма дързостъ да ни проповѣдва бунтъ противъ отоматското царство. Всички сливенци — голѣми и малки — гледаха на Чинтуловъ като на свой идолъ, предтеча на освободението, като на водителъ на родината, който не се бои, че за разпространяванитѣ пѣсни той може да бѣде пратенъ на бѣсилката всѣка минута. Само ония, които сж прѣживѣли възстаническитѣ ужаси могатъ да си прѣдставятъ колко тревожни години е трѣбвало да прѣкара Чинтуловъ, когато той не отъ Румания, Сърбия или Русия, но тукъ въ Сливенъ, всрѣдъ най-свирѣпата турска епоха е разпространявалъ огнени пѣсни противъ вѣковния тиранинъ. Такъвъ поетъ-революционеръ не може да не бѣде герой, рѣшителенъ, доблестенъ. Той е билъ даже заплашванъ отъ одного, че ще бѣде издаденъ,¹⁾ по за честь на

¹⁾ в. Добри Чинтуловъ отъ В. Пундевъ, стр. 24 и 108, издание на Бѣлг. Акад. на Наукитѣ.